

GAZETA ZGIERSKA

Prenumerata

Rocznie	marek 120.—
Półrocznie	60.—
Kwartalnie	30.—
Miesięcznie	10.—

Zgierz, d. 26 Lutego 1921 r.

Cena ogłoszeń

za wiersz 1-szpalt. 5.00 mk.

Wychodzi w soboty.

Składajcie ofiary na Skarb Narodowy!

ODEZWA do wszystkich obywateli Państwa Polskiego.

Najścia hord bolszewickich na nasz kraj, chęć zdobycia stolicy i zniszczenia podstaw istnienia Państwa Polskiego znalazły odpór w przebudzeniu się ducha narodowego. Zdobyliśmy się na wspaniały czyn militaryjny kosztem olbrzymich ofiar krwi.

Wróg odparty — niebezpieczeństwo jednak nie minęło. Szatan zniszczenia wszelkich dobytków wielowiekowej kultury i rozwoju narodowego grozi nam ciągle zagładą. Musimy orężem wywalczyć stałość granic Rzeczypospolitej i bronić ich nie naruszalności, a równocześnie pracować nad odbudową zniszczonego przez wiekową niewolę i długoletnią wojnę Państwa naszego.

Z pod popiołów i gruzów mają powstać nowe siedziby ludzkie na trwałych fundamentach oparte. Nasz przemysł i wszelkie warszaty pracy ludzkiej muszą być jaknajszybciej odbudowane.

Wielkie zadanie przed nami. Nie ugnieśmy się pod ich ciężarem, jeśli cały naród, jeśli wszystkie jego warstwy rozumieją, że tylko wspólny wysiłek i wielka ofiarność wszystkich synów Ojczyzny naszej może sprawić cud jej odrodzenia i przyszłego szczęścia wszystkich jej dzieci. Podstawą do budowy Państwa jest wszędzie Skarb narodowy. Bez zasobów materialnych wszelkie wysiłki będą daremne. Zwiększenie ilości znaków pieniężnych prowadzą do ruiny całego kraju. W warunkach normalnych płacenie regularne podatków państwowych daje rządowi możliwość wykonywania budżetu państwowego. W czasach jednak nadzwyczajnych wysiłków militaryjnych każde państwo, nawet posiadające bardzo zasobny skarb, musi żądać znacznych ofiar materialnych od swych obywateli. Tembardziej nasze Państwo, którego Skarb jest pusty, a potrzeby olbrzymie ma prawo żądać pomocy od własnych obywateli.

Dopóki wytwórczość krajowa i wywóz towarów i produktów nie wpłynęła na wzmocnienie waluty naszej, musimy szukać innych środków do jej wzmocnienia, a jednym z poważnych środków jest nagromadzenie w skarbcu szlachetnych kruszców.

Powinniśmy zrozumieć, że upadek finansowy Państwa jest bankrutstwem każdego obywatela kraju, jest nieszczęściem ogólnym.

Podniesienie się waluty polskiej zwiększa zasobność każdego obywatela, obniża cenę wszystkich artykułów pierwszej potrzeby i ułatwia zaspokojenie wymagań życia.

W głębokim przekonaniu, że wszystkie organizacje społeczne, gospodarcze i zawodowe wezmą udział w szerokiej akcji zwiększenia metalicznych zasobów skarbu Narodowego, utworzył się pod prezydencją Ministra Skarbu Główny Komitet Popierania Skarbu Narodowego, złożony z przedstawicieli różnych instytucji społecznych wraz z Komitetem Obywatelskim Obrony Państwa.

Główny Komitet na posiedzeniu w dniu 21 września postanowił utworzyć Komitety Wojewódzkie, a dla przeprowadzenia całej akcji wyznaczył Wydział Wykonawczy, który zwraca się do wszystkich obywateli Państwa Polskiego z gorącym wezwaniem, aby w poczuciu ciężącego na nich obowiązku pośpieszyli składać swe dary na Skarb Narodowy. Kto będzie w możności to uczynić,

a uchyli się od tego obowiązku da najlepszy dowód, iż niegodnym jest miana obywatela Państwa Polskiego. Najściślejsza kontrola nad tem, co złoży ofiarne społeczeństwo na rzecz Skarbu Narodowego oddana jest w ręce samego społeczeństwa, a użycie zasobów metalicznych Skarbu Narodowego wyłącznie na zabezpieczenie papierowych znaków pieniężnych o charakterze wymiennym zostanie zagwarantowane przez odpowiednią uchwałę sejmową.

Wydział Wykonawczy Głównego Komitetu Popierania Skarbu Narodowego
Przeź Stanisław Libicki.

Członkowie: X. Hipolit Skimborowicz, Hipolit Wagowicz,
Ludwik Bergson, Stanisław Oetkiewicz,
Jadwiga Klawerowa.

Na posiedzeniu w dniu 23 b. m. Komitet Miejskowy Popierania skarbu Narodowego uprosił pp.: dyr. Długoszewskiego, Władysława Neslera, Antoniego Cieleckiego i ks. Pagowskiego do zbierania darów w postaci: metalu, złota, srebra, platyny, niklu, aluminium, miedzi — i przedmiotów we wszelkiej postaci i stanie, wyrobione z tych metali; drogiej kamieni, wszelkiego rodzaju piąędzy i papierów wartościowych.

Protokół z posiedzenia Komitetu Popierania Skarbu Narodowego dnia 23 lutego 1921 roku w Magistracie. Obecni: rejent Kulesza, burmistrz Świercz, Franciszek Andrzejewski, pastor Falcman, rabin Kohn, Kowalski i Słowik.

Protokół z poprzedniego posiedzenia odczytano i przyjęto. Przed rozpoczęciem obrad na wniosek p. rejenta Kuleszy przystąpiono do wyboru przewodniczącego Komitetu i jego zastępcy. Jednogłośnie powołano na przewodniczącego rejenta p. Kuleszę na zastępcę pastora Falcmana.

Następnie powołano Komitet wykonawczy w osobach: pp.: Kuleszy, komisarza opłat skarbowych Słowika, pastora Falcmana i Andrzejewskiego Franciszka.

Wyjaśniając cel i zadanie Komitetu przewodniczący odczytuje otrzymaną w tym kierunku instrukcję.

Przechodząc do organizacji propagandy na terenie m. Zgierza postanowiono przedrukować w „Gazecie Zgierskiej” odezwę Wydziału Wykonawczego Głównego Komitetu Popierania Skarbu do wszystkich obywateli z odpowiednim dodatkiem co do miejsc zbierania ofiar.

W związku z tem postanowiono uprosić: pp. dyr. Stanisława Długoszewskiego, kasjera miejskiego Władysława Neslera, Antoniego Cieleckiego i ks. Pagowskiego do przyjmowania składanych ofiar.

W toku dyskusji ks. Pagowski wyraża życzenie, aby Komitet w wypadku urządzenia jakiegos wiecu w obrębie m. Zgierza wszedł w kontak z organizatorami tegoż celem wysłania prelegenta, gdyż uważa to za najskuteczniejszy środek uwiadomienia ludności. Delegat związku Zawodowego p. Kowalski podziela zdanie przedmówcy, podając, że odpowiednie przemówienia mogłyby być wygłoszone również na ogólnych zebraniach związków Zawodowych.

W tym celu pastor Falczman proponuje wystosować odezwę do wszystkich Związków, na co obecni wyrażają swą zgodę. W końcu na wniosek rabina Kohna dokooptowano jeszcze pp. Stücgolda i Grünberga.

Na powyższym posiedzeniu zamknięto.

Z Ministerstwa Skarbu. Urząd Pożyczek Państwowych podaje do wiadomości, że zapisy na 5% Długoterminową Wewnętrzną Pożyczkę Państwową 1920 r. zostały przedłużone do dnia 30 kwietnia 1921 r.

Okólnik w sprawie kwesty. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i odnośnych zarządzeń przepisy tymczasowe, dotyczące kwest publicznych otwartych i zamkniętych, urządzanych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Wszelkie kwesty publiczne bez piśmiennego pozwolenia właściwej władzy administracyjnej są wzbronione. Wyjątek stanowią kwesty w kościołach.

Pozwolenie na kwesty wydają: na Województwa — Wojewodowie, na Starostwa — Starostowie, na miasta wydzielone z administracji ogólnej — Komisarze Rządu.

Pozwolenie winno zawierać nazwę instytucji, urządzającej kwestę odpowiedzialną za nią, cel kwesty, termin oraz miejsce takowej.

Pozwolenia wydaje się instytucjom zalegalizowanym lub zarejestrowanym.

Wszelkie kwesty, połączone ze sprzedażą biletów wygrających, oraz licytacje dobroczynne wymagają specjalnego pozwolenia odnośnej władzy administracyjnej II instancji.

Instancja, pragnąca zarządzić kwestę publiczną winna w podaniu wskazać:

- a) kiedy i przez kogo instytucja została zalegalizowana z podaniem nazwisk i adresów członków jej zarządu;
- b) jakiego rodzaju i na jaki cel kwesta ma być urządzona z podaniem szczegółowego programu;
- c) w jakim lokalu, należącym do instytucji społecznej lub finansowej i w jakich godzinach odbędzie się obliczanie zebranych ofiar a to celem delegowania przedstawiciela odnośnej władzy administracyjnej dla asystowania przy obliczaniu.

Kwesty publiczne na ulicach miasta i w lokalach publicznych mogą być dwójakiego rodzaju:

- a) zamknięte, t. j. takie, przy których ofiarodawca wrzuca ofiarę pieniężną do woreczka, puszki lub skrzynki zamkniętych;
- b) otwarte, t. j. takie przy których ofiarodawca składa swoją ofiarę na tacy lub do woreczka, skrzynki, koszyczka otwartych.

Przy kwestie zamkniętej, każda z osób kwestujących winna być zaopatrzona w dowód osobisty (paszport i t. p.) oraz w imienną legitymację, wydaną przez instytucję, urządzającą kwestę i podpisaną przez przewodniczącego i sekretarza zarządu lub ich zastępców, ze wskazaniem daty i numeru pozwolenia, oraz podaniem celu i terminu kwesty i numeru woreczka, puszki lub skrzynki.

Uwaga: O ile projektuje się kwesta przenośna z miasta do miasta w obrębie danego Starostwa lub Województwa, to na legitymacji imiennej kwestujących podpis przewodniczącego zarządu instytucji, urządzającej kwestę winien być poświadczony przez władzę administracyjną.

Woreczki, puszki lub skrzynki winny być szczelnie zamknięte, zaopatrzone numerem i opieczętowane przez instytucję, urządzającą kwestę, powinny posiadać otwory do wrzucania pieniędzy tak skonstruowane, żeby wyjęcie monety bez uszkodzenia pieczęci było niemożliwe.

Woreczki, puszki lub skrzynki winny być doreczone przez zarząd osobom kwestującym za uprzednim pokwitowaniem na arkuszu, posiadającym następujące rubryki:

- a) numer kolejny, b) imię, nazwisko i adres osoby kwestującej, c) numer woreczka, puszki lub skrzynki, d) pokwitowanie osoby kwestującej z otrzymania woreczka, puszki lub skrzynki, e) adnotacja co do zwrotu woreczka, puszki lub skrzynki po zakończeniu kwesty, f) uwagi co do całości zamków i pieczęci.

Po ukończeniu kwesty osoba kwestująca obowiązana jest niezwłocznie zwrócić zarządowi instytucji w miejscu, wskazanym przez zarząd, woreczek, puszkę lub skrzynkę; o tem winna być uczyniona adnotacja w rubryce pod literą a), a o stanie pieczęci i całości zamków w rubryce pod literą f).

Niezwłocznie po zebraniu wszystkich zamkniętych woreczków, puszek i skrzynek w lokalu wskazanym w podaniu w oznaczonych godzinach, powinno nastąpić obliczenie gotówki.

W tym celu należy otwierać kolejno woreczki, puszki lub skrzynki, notując na arkuszach № woreczka, puszki lub skrzynki, wartość każdego, w uwagach zaś stan woreczka, puszki lub skrzynki oraz pieczęci, zabezpieczających otwór do wrzucenia pieniędzy. Odnotowane na arkuszach kwoty należy podsumować, poczem każdy arkusz winien być poświadczony przez osoby, które robiły obliczenie, członków zarządu instytucji, urządzającej kwestę, oraz przez delegata władzy administracyjnej.

Przy kwestie otwartej konieczne jest:

- a) ażeby odpis pozwolenia na kwestę był umieszczony w miejscu widocznym;
- b) ażeby kwestujący posiadali dowody osobiste oraz legitymacje, wydane przez instytucję, urządzającą kwestę,
- c) ażeby w każdej grupie kwestujących jedna osoba posiadała opatrzoną numerem i stemplem instytucji, urządzającej kwestę, listę, na której każdy datunek powinien być niezwłocznie po złożeniu zapisany atramentem lub ołówkiem atramentowym przez samego ofiarodawcę lub w razie nieumiejętności pisania przez kwestującego w obecności ofiarodawcy. Po ukończeniu kwesty, osoby kwestujące winni podsumować kwoty zapisane na arkuszach i obliczając zebraną gotówkę, poczem spisują protokół w 2 egzemplarzach na dostarczonych przez instytucję blankietach, protokoły te podpisane przez osoby kwestujące, winny być niezwłocznie dostarczone instytucji wraz z gotówką, przyczem jeden protokół wraz z gotówką zatrzymuje instytucja, drugi pokwitowany przez skarbnika instytucji, winien być dołączony do ogólnego sprawozdania kwesty.

Podsumowane i poświadczone arkusze, oraz wspomniane powyżej protokoły pokwitowane przez skarbnika instytucji wraz ze sprawozdaniem ogólnym kwesty i dołączeniem list ofiarodawców powinny być niezwłocznie przesłane na ręce władzy, która udzieliła pozwolenia na kwestę, sprawozdanie zaś ogólne z kwesty powinno być w terminie najdalej tygodniowym po zakończeniu kwesty lokalnej podane do publicznej wiadomości za pomocą lokalnych organów prasy, nie wyłączając urzędowej. W Warszawie obowiązuje Dziennik Urzędowy Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawy.

W razie ujawnienia, że jakkolwiek kwesta lub zbiórka odbywa się bez odnośnego zezwolenia właściwej władzy, osoby urządzające zbiórkę lub kwestę, oraz osoby kwestujące a także zarząd instytucji winni być pociągnięci do odpowiedzialności sądowej z art. 277 K. K., zebrane zaś ofiary po ścisłej ich wzytacji w komisariacie policji sekwestrują się z jednocześnie przekazaniem ich do dyspozycji właściwego sądu.

Wydawanie patentów na rok 1921. Na skutek porozumienia burmistrza p. Swiercza z inspektorem skarbowym na pow. Łódzki właściciele przedsiębiorstw handlowych obowiązani są opłacić patent na rok 1921 w Kasie Miejskiej najpóźniej do dn. 31 r. b. Dopłata do patentu za rok ubiegły winna być uiszczona jaknajprędzej ze względu na wzrost kosztów zwłoki.

Pomoc dla zdemobilizowanych. Ponieważ do instytucji społecznych zgłaszają się bezterminowo urlopowani z prośbą o zasilek w postaci odzieży, bielizny, pieniędzy na podróż i t. p. — przez co powstaje wrazenie jakoby władze wojskowe odsyłały bezterminowo do domu w stanie otłakany, wyjaśnia się, że każdy żołnierz bezterminowo urlopowany otrzymuje od swego oddziału zap. kompletne ubranie (w braku rzeczy cywilnych wydaje się mundury wojskowe), żołąd na 10 dni napród licząc od dnia urlopowania, oraz wyżywienie lub pieniądze za strawne na przeciąg czasu trwania podróży.

Pozatem ci żołnierze, którzy nie mają pracy, pozostają jeszcze trzy miesiące we formacji zapas., w przeciągu zaś tego czasu Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy wyszukują im zatrudnienia przez referentów pośr. pracy i opieki, którzy są ustanowieni we wszystkich oddziałach zap. (i macierz) oraz w D. O. Genie Łódz.

W zasadzie wszyscy bezterminowo urlopowani, poszukujący pracy o ile nie oświadczyli, że pracę posiadają; winni najpierw zgłaszać się u referenta P. P. O. w swych oddziałach zapas. celem zarejestrowania, poczem odsyłani zostają do P. U. P. P., który prace wyszukuje (w Łodzi P. U. P. P., Kościuszki 9).

Ci z pośród bezterminowo urlopowanych, którzy nie zdecydowali, że pracę posiadają, oraz nie przeszli przez ewidencję ref. P. P. O. w oddz. zapas. i nie mają własnego oddz. zapas. w miejscu swego pobytu, winni zgłaszać się do ref. pośr. pracy i opieki w najbliższym oddziale zapas. — w Łodzi zaś do ref. P. P. O. przy D. O. Genie Ł. Wydział I sztabu, Aleje Kościuszki 4.

Niezależnie od starań władz wojskowych, uprasza się wszystkie instytucje publiczne i prywatne o wspieranie akcji wojskowej

celem przyścia z pomocą bezterminowo urlopowanym żołnierzom, w każdym względzie, a przede wszystkim przez jaknajliczniejsze zgłaszanie wolnych posad do P. U. P. P.

Sprawozdanie z działalności Delegacji Budowlanej za czas od 1 lipca do 31 grudnia 1920 r. Z przyczyn nie wymagających bliższego określenia w dziedzinie budownictwa panuje zupełny zastój. Stan ten wypływa coraz ujemniej na nasze stosunki mieszkaniowe i miastu zagraża zupełny brak mieszkań. Dlatego też zastanawiano się nad budową tanich domów mieszkalnych robotniczych przez miasto na placach miejskich; jednak pomimo największych wysiłków, urzeczywistnienie tegoż planu było dotychczas niemożliwe. Pomyślona była budowa drewnianych domów, do czego użyte miało być drzewo z lasów miejskich. Wydział Budowlany robi usilne starania, aby możliwie jaknajprędzej przystąpić do stopniowego zrealizowania tego projektu. Aby budowa tych zbiorowych domów była jaknajtańszą, zamierza się uzyskać bezpłatną pracę robotników w ten sposób, że robotnikom zobowiązującym się do pracy bezinteresownie przy budowie, zagwarantowane będzie pierwszeństwo przy wynajęciu mieszkań w tychże domach.

Wobec braku spraw podlegających rozpatrzeniu na quorum Delegacji Budowlanej w okresie sprawozdawczym Delegacja odbyła tylko 2 posiedzenia.

Rozpatrzone kilka podań w sprawie zamierzeń budowlanych, opracowano umowę na uruchomienie cegielni w Piaskowicach na potrzeby miasta.

W wykonaniu przepisów o drogach gminnych wydanych przez Wydział Powiatowy opracowano wniosek o określeniu dróg gminnych.

Wydano zezwolenia na rozbiórkę 2 oficyn drewnianych grozących zawaleniem i nie nadających się do zamieszkania na posesji przy ul. 1-go Maja № 30 i takiej samej oficyny drewnianej na posesji przy ul. Błotnej № 4 z warunkiem, że materiał uzyskany z rozbiórki zużyty zostanie na naprawę domów frontowych, na budowę oficyny drewnianej, stodoły, szopy i odnowienie domu frontowego na posesji przy ul. Gołębiej 5/7 i liczne pozwolenia na dokonanie drobnych reperacji.

Dokonano całego szeregu większych i mniejszych robót i przeróbek, oraz sprowadzono rozmaite materiały budowlane dla wszystkich wydziałów Magistratu.

Dokonano wielu niezbędnych reperacji budynków miejskich, mostów, studzien i wielu miejscach naprawiono bruk.

Sprawozdanie kasowe przedstawia się jak następuje:

Rozchód	Mk. 298 352.37
Przychód	" 15 590.—

Sprawozdanie z działalności Komisji Miejskich za miesiąc luty 1921 roku. Wobec braku spraw wymagających rozpatrzenia, Komisje Miejskie w okresie sprawozdawczym zbierały się rzadziej.

Odbyło się jedno posiedzenie Komisji zdrowotności. Zastanawiano się nad koniecznością podwyższenia stawek leczenia w szpitalu wskutek ustawicznego wzrostu kosztów utrzymania chorych i administracji szpitala miejskiego. Opracowano wniosek przewidujący podniesienie opłaty za leczenie w następujący sposób:

za chorych chirurgicznie	Mk. 160.—
" " wewnątrznie	" 150.—
" dzieci chirurgicznie	" 120.—
" " wewnątrznie	" 110.—

Ponadto poruszono szereg spraw związanych z ogólną gospodarką szpitala miejskiego i stanem zdrowotności miasta.

Komisja Apropowicyjna odbyła 2 posiedzenia, które poświęcone były wyłącznie sprawom apropowidowania miasta i podziałem zakupionych ostatnio w Rumunji produktów.

Komisja Dobroczytna zajęta była rozpatrzeniem podań stałych mieszkańców miasta o zwolnienie z opłaty kosztów leczenia w szpitalu miejskim. Dalej opracowała wniosek w przedmiocie podniesienia ceny za obiad w Kuchni miejskiej do Mk. 9.

Komisja Budżetowa rozpatrzyła sprawę podwyższenia pensji pracownikom miejskim. Obrady nad tą sprawą toczyły się na dwóch kolejnych posiedzeniach. Po wszechstronnym rozważeniu zmieniono wniosek Magistratu przewidujący podwyżkę wynagrodzenia zasadniczo 75 % z pewnymi wyjątkami, gdzie mogą być zastosowane stopy procentowe od 50% do 100%.

Delegacja Budowlana rozpatrzyła żądanie studniarza Michałowskiego o podwyższeniu wynagrodzenia za utrzymanie studzien miejskich o 150%, czyli do Mk. 2 000.— miesięcznie na co wyrażono swą zgodę. Dokonano wyboru przedstawiciela do Rady Związku Gmin dla Zabudowy Okręgu Gospodarczego, powołując

p. ławnika Wojciechowskiego. Wyłoniono Komisję tymczasową do przeliczenia inwentarza po Komitecie Robót Publicznych.

Sprawozdanie z działalności rzeźni miejskiej za czas od 1 lipca do 31 grudnia 1920 r.

Rzeźnia Miejska nie odpowiada już współczesnym potrzebom i wymaganiom higieny. Ubikacje są za ciasne do obecnych potrzeb, zaś urządzenia wewnętrzne powinny uleść odświeżeniu. Z uwagi na to projektowana jest rozbudowa rzeźni miejskiej. Jednak obecne anormalne warunki, drożyzna materiałów budowlanych i robocizny nie pozwalają narazie do zrealizowania tego projektu. Wykonanie nie ulegnie zwłocznie z chwilą nastania odpowiedniej pory. Poza tym stoją obecnie na przeszkodzie inne zamierzenia budowlane miasta.

Rzeźnia miejska składa się z 2 ubikacji: dla rzezi bydła, cieląt, owiec i kóz i dla rzezi świń. Sala do rzezi bydła ma 8 wind, a do rzezi świń 10 wind. Winda są mieszane z żelaza i drzewa. Podłoga asfaltowa. 2 kotły z grubej blachy (przed wojną były miedziane, które zostały zarekwirowane przez okupantów) jeden do wyparzania świń, drugi do płukania kiszek. Do zaopatrzenia rzeźni w wodę służą 2 studnie. Prócz wyżej wspomnianych ubikacji przy rzeźni znajdują się: mieszkanie stróża, kancelaria, stacja trichino-skopowa, izba dla robotników, stajnia, chlewy i inne budynki gospodarcze.

Rzeź odbywa się w miesiącach letnich w godzinach popołudniowych od 1 do 6 wieczorem, zaś zimową porą w godzinach rannych od 10 do 3 po południu.

Ogledzin bydła dokonywa powiatowy lekarz weterynarii.

W okresie sprawozdawczym przeprowadzono drobne reperacje urządzeń wewnętrznych. Ilość zabijanych zwierząt uwidacznia poniższa tabela:

Wyszczególnienie	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Październik	Listopad	Grudzień	Ogółem
Jałowizny	51	76	101	96	105	139	568
Krów lub wołów	3	5	2	4	10	9	33
Świń	319	347	263	174	325	396	1824
Cieląt	34	—	—	—	—	10	44
Owiec	4	1	5	3	—	—	13
Kóz	2	1	5	12	19	11	50
Ogółem							2532

Pobierane opłaty za ogledziny i bicie bydła wyniosły:

od rogacizny	Mk. 35.—
od świń	" 25.—
od cieląt i kóz	" 15.—

Wpływy wynoszą:

	Mk.	Wydatki:	Mk.
Lipiec	7523.—	Personel	27920.—
Sierpień	11190.—	Opał	8000.—
Wrzesień	12185.—	Różne	170.—
Październik	9930.—	Reperacja	1633.—
Listopad	8780.—		
Grudzień	12395.—		
	Mk. 62003.—		Mk. 37723.—

Dochód wynosi Mk. 24280.—

Z Uniwersytetu Ludowego P. M. S. Zarząd Uniwersytetu Ludowego, w zrozumieniu doniosłej roli, jaką w uzdrawianiu naszych stosunków ekonomicznych odegrają kooperatywy, uprosił p. prof. Więckowskiego o wygłoszenie w miesiącach marca i kwietnia większego cyklu wykładów mogących dać słuchaczom możliwość możliwie dokładnego zapoznania się z ustrojem współdzielczym systemu Roberta Ovena i innych. Prelegent w 10-ciu wykładach p. t. „Zasady współdzielczości” zapozna słuchaczy nie tylko z teorią, ale da wiele cennych wskazówek praktycznych tym wszystkim, którzy pracują w kooperatywach, lub mają zamiar pracować. Zarząd wierzy, że sz. Publiczność zrozumie jego intencje i poprze jego usiłowania, zapelniając w swoim własnym interesie szczerze salę wykładową Uniwersytetu Ludowego, mieszcząca się w Gimnazjum Państwowym im. Staszica. Prócz wyżej wymienionego cyklu, zostanie wygłoszony szereg innych odczytów. Dokładny rozkład wykładów na miesiąc marzec będzie ogłoszony w afiszach.

W nadchodzącym tygodniu odbędą się następujące wykłady: Wtorek, dnia 1 marca r. b. godz. 7 — 8 wiecz. prof. Więckowski: „Zasady współdzielczości” (kooperacja) część I. Godz. 8 — 9 wiecz. prof. Dzióbekiewicz: „Jak powstają góry” część IV. Działanie wody i powietrza.

Czwartek, d. 3 marca r. b. godz. 7 — 8 wiecz. prof. Więckowski: „Zasady współdzielczości” część II. Godz. 8 — 9 wiecz. prof. Szeplowski: „Dzieje rozwoju kręgowców” część IV (ryby). Wstęp na każdy wykład 5 mk.

